

Чужая дитина не то що рідна

Степан Руданський

Ой не тая, мій синоньку,
Година настала,
Щоб чужая дитинонька
За рідную стала.

Нар[одна] пісня

Журилися муж з жоною,
Що дітей не мали;
Далі взяли та й під старість
Сироту прийняли.

Росте тая сиротина,
Так їм помагає!
Але старий, як чужому,
Все не довіряє.

Та вже, мабуть, недаремне
Примовляють люди,
Що дитинонька чужая
За рідну не буде!..

Доростає літ дитина,
Вже пора б женити,
Пора б уже господарство
З сином поділити.

Але старий дуже хоче
Щирість його знати
І задумує, як сина
На спробунок взяти.

Повертає раз від пана
Та й став говорити:
"Жінко мила, сину милий,

Годі мені жити!

Розгнівався пан на мене,
Повішати хоче!
І я взавтра, як той злодій,
Сплющу свої очі.

Достань, жінко, з скрині гроші,
Треба поділити...
Треба свою остатнюю
Волю учинити".

Стара, бідна, як дитина,
Плаче і ридає;
Бере ключі у старого,
Скриню відмикає.

А у скрині казан грошей —
Самії дукати!..
Ледве-ледве старий з сином
Здужали підняти.

Висипали на підлогу,
От старий сідає
І з дукатів штири купи
Рівних нагортає.

І говорить: "Перша купа
На похорон буде,
Щоби мене, як годиться,
Спом'янули люди!..

Друга купа тобі, жінко,
Тобі, моя мила!
Бо ти ж мене, як матінка,
Старого любила!..

Третя купа нехай буде
Тобі, милий сину,—
Ти був мені, милий сину,
За рідну дитину.

А четверта купа грошей
Най буде для того,
Хто да шибеницю взавтра
Потягне старого!.."

А синочок ісхопився,
За гроші рукою:
"Я потягну вас, татуню!
Най будуть за мною!"

Здихнув старий, підійнявся
Та й почав казати:
"Іди, хлопче препоганий,
Іди з мої хати!"

Прийняв тебе я до себе
Малим сиротою,
Побивався дні і ночі,
Не спав над тобою...

Тільки й думав, що із тебе
Буду поміч мати...
А ти сам готов на мене
Руку підійняти...

Іди ж собі, препоганий,
Звідки ти узявся,
Та й не згадуй, що ти в мене
Сином називався!"

Хлопець вийшов. Старий плаче:
"Правда, добрі люди,
Що дитинонька чужая
За рідну не буде!.."